

У Х В А Л А
ТРЕТЬОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Лисицького Дмитра Володимировича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини другої статті 23 Закону України „Про іпотеку“

м. К и ї в
4 жовтня 2022 року
№ 103-3(II)/2022

Справа № 3-97/2021(221/21)

Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Первомайський Олег Олексійович (голова засідання, доповідач),
Головатий Сергій Петрович,
Городовенко Віктор Валентинович,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Лисицького Дмитра Володимировича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини другої статті 23 Закону України „Про іпотеку“ від 5 червня 2003 року № 898–IV (Відомості Верховної Ради України, 2003 р., № 38, ст. 313).

Заслухавши суддю-доповідача Первомайського О.О. та дослідивши матеріали справи, Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Лисицький Д.В. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням щодо перевірки на відповідність частинам першій, другій,

четвертій, п'ятій статті 41 Конституції України (конституційність) частини другої статті 23 Закону України „Про іпотеку“ від 5 червня 2003 року № 898–IV (далі – Закон).

Згідно з частиною другою статті 23 Закону „особа, до якої перейшло право власності на предмет іпотеки, набуває статус іпотекодавця і має всі його права і несе всі його обов'язки за іпотечним договором у тому обсязі і на тих умовах, що існували до набуття ним права власності на предмет іпотеки“.

2. Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї матеріалів убачається, що Публічне акціонерне товариство акціонерний банк „Укргазбанк“ (далі – Банк) звернулося до Московського районного суду міста Харкова з позовом до Лисицького Д.В. про звернення стягнення на предмет іпотеки. Вказаний суд рішенням від 7 вересня 2018 року позов задовольнив.

У матеріалах справи відсутні рішення судів, які свідчили б про перегляд вказаного рішення в апеляційному та касаційному порядкух.

2.1. Автор клопотання стверджує, що „його право володіти та розпоряджатися своєю власністю, у тому числі і право на отримання попереднього і повного відшкодування при примусовому відчуженні, зазнало порушення, оскільки примусове звернення стягнення на його квартиру, як на предмет іпотеки, є прямим порушенням його права власності“.

Обґрунтовуючи свою позицію щодо неконституційності оспорюваних приписів Закону, Заявник посилається на окремі норми Конституції України, Цивільного кодексу України, Закону, законів України „Про державну реєстрацію речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень“, „Про нотаріат“, статтю 1 Першого протоколу Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року, рішення Конституційного Суду України, а також на судові рішення у своїй справі.

2.2. У конституційній скарзі Лисицький Д.В. заявив клопотання про поновлення строку подання конституційної скарги, мотивуючи тим, що питання застосування норми частини другої статті 23 Закону є винятковим та становить суспільний інтерес, оскільки стосується втрати житла, набутого у законний спосіб та на законних підставах. Також автор клопотання пояснює причину пропущеного строку подання конституційної скарги внаслідок запровадження карантину на всій території України на підставі постанови Кабінету Міністрів України „Про запобігання поширенню на території України гострої респіраторної хвороби COVID-19, спричиненої коронавірусом SARS-CoV-2“, що стало причиною обмеження роботи судів, тому Лисицький Д.В. не міг отримати належним чином засвідчених копій судових рішень.

3. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

3.1. Відповідно до статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга вважається прийнятною за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону, та якщо, зокрема, з дня набрання законної сили остаточним судовим рішенням, у якому застосовано закон України (його окремі положення), сплинуло не більше трьох місяців (пункт 2 частини першої); як виняток, конституційна скарга може бути прийнята поза межами вимог, установлених пунктом 2 частини першої цієї статті, якщо Конституційний Суд України визнає її розгляд необхідним із мотивів суспільного інтересу (частина друга); якщо суб'єкт права на конституційну скаргу пропустив строк подання конституційної скарги у зв'язку з тим, що не мав повного тексту судового рішення, він має право висловити у конституційній скарзі клопотання про поновлення пропущеного строку (частина третя).

Лисицький Д.В. заявив клопотання про поновлення строку подання конституційної скарги, мотивуючи його тим, що роботу судів під час запровадження карантину на всій території України було обмежено.

Дослідивши матеріали, долучені до конституційної скарги, Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України встановила таке.

Московський районний суд міста Харкова ухвалив рішення 7 вересня 2018 року.

Згідно з відміткою на засвідченій належним чином копії цього судового рішення воно набуло законної сили 8 жовтня 2018 року.

До Конституційного Суду України автор клопотання звернувся 10 червня 2021 року.

Зважаючи на це, Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України вважає, що Заявник не навів поважних причин пропуску строку подання конституційної скарги, оскільки навіть за умов оголошеного карантину він не був позбавлений можливості отримати копію рішення, зокрема, шляхом використання засобів поштового зв'язку.

Оцінюючи доводи Лисицького Д.В. щодо потреби розгляду справи з мотивів суспільного інтересу, Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України дійшла висновку про відсутність належного обґрунтування такого твердження Заявника.

Таким чином, Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України вважає, що пропущений Заявником строк подання конституційної скарги не підлягає поновленню.

3.2. Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга вважається прийнятною, якщо вичерпано всі національні засоби юридичного захисту (за наявності ухваленого в порядку апеляційного перегляду судового рішення, яке набрало законної сили, а в разі встановленої законом можливості касаційного оскарження – судового рішення, винесеного в порядку касаційного перегляду) (пункт 1 частини першої статті 77).

Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї матеріалів убачається, що автор клопотання долучив до конституційної скарги рішення Московського районного суду міста Харкова від 7 вересня 2018 року, яке є остаточним судовим рішенням у його справі. Вказане рішення суду першої інстанції могло бути оскаржено в апеляційній інстанції, проте конституційна скарга та додатки до неї не містять інформації про таке оскарження. Отже, Лисицький Д.В. не вичерпав усіх національних засобів юридичного захисту.

У питанні наслідків невичерпання всіх національних засобів юридичного захисту Конституційний Суд України аналогічно висловився, зокрема, в ухвалах від 26 березня 2020 року № 71-3(I)/2020 (Третя колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України) та від 9 грудня 2020 року № 261-1(I)/2020 (Перша колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України).

Отже, конституційна скарга Лисицького Д.В. не відповідає вимогам пунктів 1, 2 частини першої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 58, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Лисицького Дмитра Володимировича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини другої статті 23 Закону України „Про іпотеку“ від 5 червня 2003 року № 898–IV на підставі

пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Третьої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ТРЕТЯ КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**